

соціалістична
партія

дітям Чернігівщини

Василь Буденний

Рано-вранці

на зорі

Василь БУДЕННИЙ

РАНО-ВРАНЦІ НА ЗОРІ

Книжка-розмальовка

Для дошкільнят і дітей молодшого шкільного віку

Художник **В.М. Євтушенко**
Редактор **Б.В. Йосипенко**

Ніжин
“Видавництво “Аспект-Поліграф”
2005

ББК 84(4Укр=Укр)-570

Б90

Літературно-художнє видання

БУДЕННИЙ Василь Йосипович

РАНО-ВРАНЦІ НА ЗОРІ

Книжка-розмальовка

Для дошкільнят і дітей молодшого шкільного віку

Художнє оформлення: В.М. Євтушенко

Редактор: Б.В. Йосипенко

Комп'ютерна верстка: А.М. Осадчук

Буденний В.Й.

Б90 Рано-вранці на зорі: Книжка-розмальовка. – Ніжин: ТОВ “Видавництво “Аспект-Поліграф”, 2005. – 48 с.

ISBN 966-340-110-9

Книжка-розмальовка “Рано-вранці на зорі” відомого українського поета Василя Буденного адресована дошкільнятам та дітям молодшого шкільного віку. Багато з дітей там впізнають себе або своїх друзів. Окремий цикл становлять казки.

ББК 84(4Укр=Укр)-5я70

Підписано до друку 29.11.2005 р.

Формат 60x84/8. Друк офсетний. Папір офсетний.

Гарнітура Times New Roman. Обл.-вид. арк. 4,97.

Ум. друк. арк. 5,58. Тираж 1000 прим.

Зам. № 1226.

Віддруковано в ТОВ “Видавництво “Аспект-Поліграф”

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру

суб'єктів видавничої справи

серія ДК № 1115, від 12.11.2002 р.

16600, Чернігівська обл., м. Ніжин, вул. Шевченка, 109 а,

факс (04631) 3-11-08; тел. (04631) 3-18-03;

e-mail: aspekt@uacity.com

ISBN 966-340-110-9

© В.Й. Буденний, 2005

В КОЛІ ДРУЗІВ

Є в Антошки справжні друзі
В дитсадочку і в окрузі.
І в будинку, і в дворі –
Друг Антошка дітворі,
А чому, а все тому,
Що хлопча привітне,
Усміхається до всіх
Сонечком у квітні.
Менших він не зобижа
З старшими він ладить,
Що ж йому нам побажать,
Що ж йому порадить.

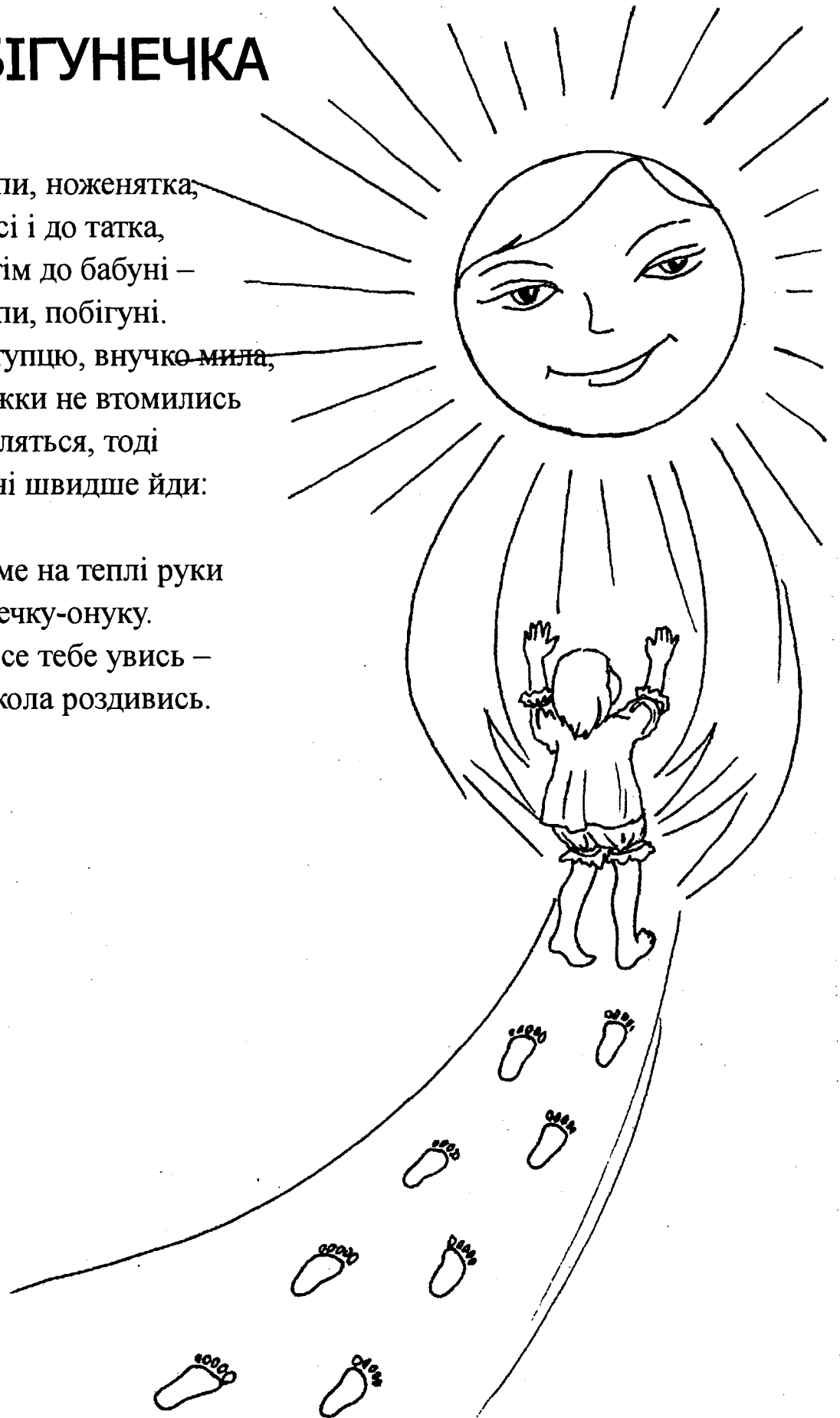
А порадить, як на те,
Маємо Антоші,
Щоб він був не раз на день
Отаким хорошим,
А щоб був у повсякчас,
В будь-яку годину,
Гарним хлопчиком для нас –
Мамі ж – добрим сином.

ПОБІГУНЕЧКА

Тупи-тупи, ноженятка,
До матусі і до татка,
Ну а потім до бабуні –
Топи-топи, побігуні.
Тупцю-тупцю, внучко-мила,
Доки ніжки не втомились
А натомляться, тоді
До дідуні швидше йди:

Він візьме на теплі руки
Побігунечку-онуку.
Й піднесе тебе увись –
Все довкола роздивись.

КОВБОЙ

Вистрибую в двір
І допоки не знаю
У що, де і з ким я
Сьогодні пограю:

Оленка хворіє,
Микитка ще спить,
Аж бачу сіріє
Під вікнами кіт.

Чомусь він мустангом
Удавсь мені враз –
Вірьовка мені
Знадобилась якраз:

~~Зробив~~ ~~неї~~ ~~ласо~~ ~~з~~ ~~моєї~~ ~~зуби~~
накинув на нього.

Побачили б ви,
Що там вийшло із того.

Мустанг не брикався,
Та боляче дряпавсь,
У нього ж не ноги,
А тигрячі лапи!

Іржав по-котячи:
– Няв-няв, няв-няв-няв.
Я певен, в мені
Він ковбоя впізнав.
Хотів я мустанга того
загнуздати,
Однак, він по-тигрячи
Вмів ще й кусатись.

ЗІРКОВА ХВОРОБА

Я вмію уже і читать, і писать,
І розмальовувать, і малювать.
Умію до ста та ще й більш рахувати,
Ділити і помножить, додати і відняти.
Тому-то й міркую тепер я собі:
– Ну що мені в першому класі робить?!

Не те що у першій, а й в другому навіть...
Я школу знаннями зумів би прославить.
І школу свою, свій під'їзд і свій двір,
І слава б моя долетіла до зір...
Отож і міркую тепер я собі
– Ну що мені в першому класі робить?!

ПРО ХМАРИНКИ Й ВЕСЕЛИНКИ

Зазвичай вже так ведеться –
Сонечко до всіх сміється,
А хмаринки, ті ж неначе,
То сумують, а то плачуть,
Та якби лише хмаринки,
Так веде себе й Галинка.

А чому, сама не знає,
Чи таку вже вдачу має,
Чи образив хто, можливо,
То щоб з нею сталось диво, –
Щоб розвіялись хмаринки
Й посміхнулись веселинки,
Треба з вами, любі діти,
Їй найшвидше подружити.

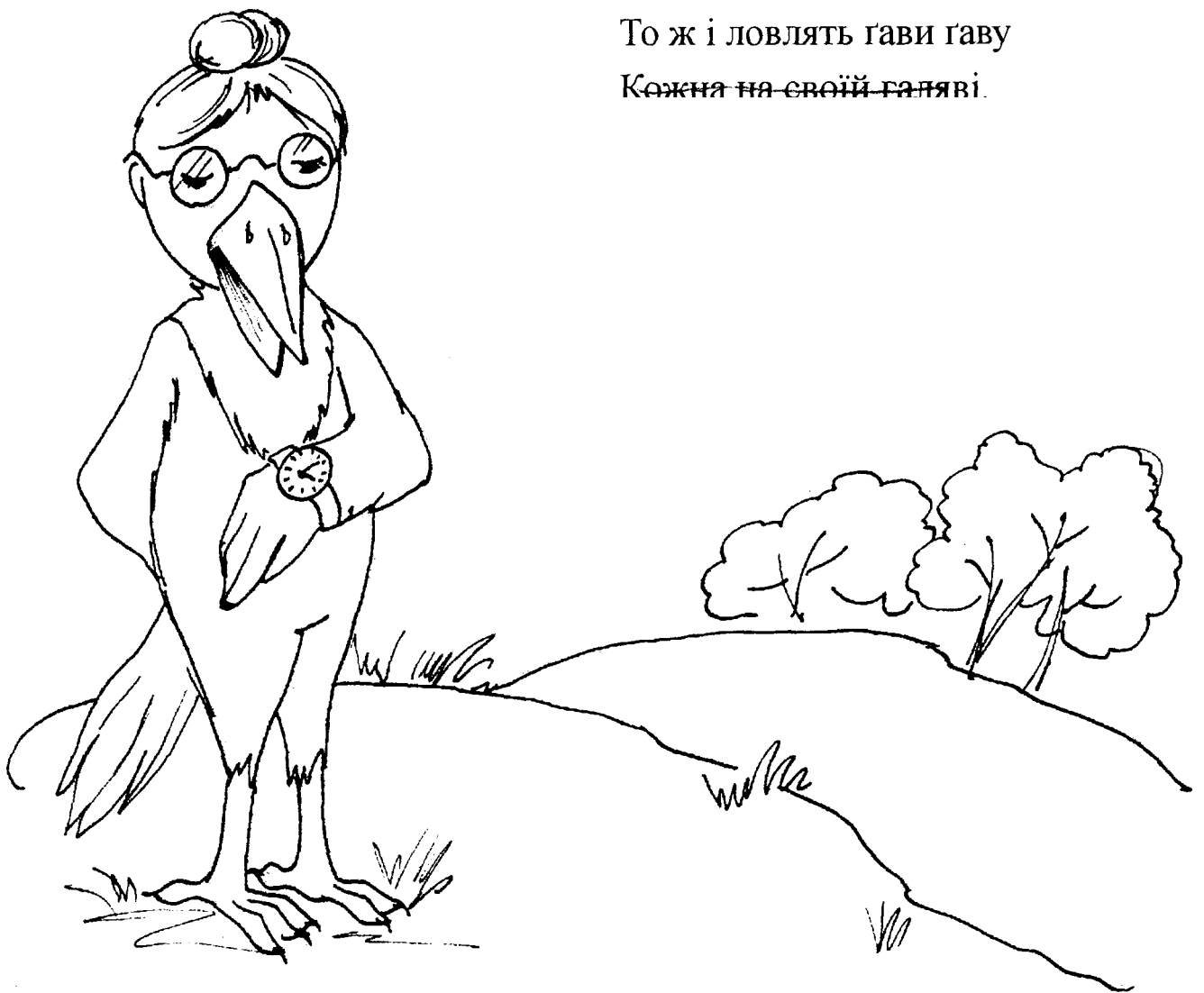

ГАВИ НА ГАЛЯВІ

Домовлялись якось гави
Вдень зустрітись на ~~гаві~~
Чи в суботу, чи в четвер,
А чи завтра, чи тепер...

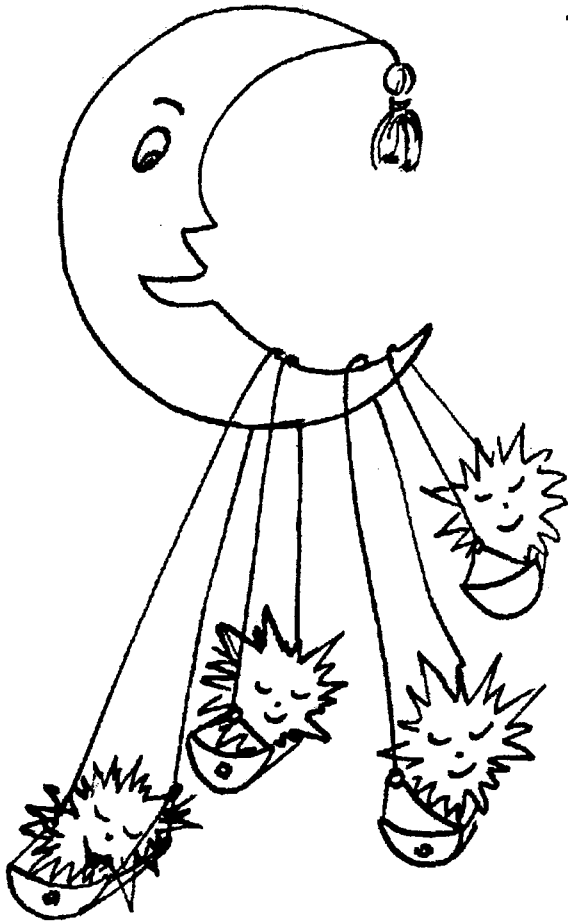
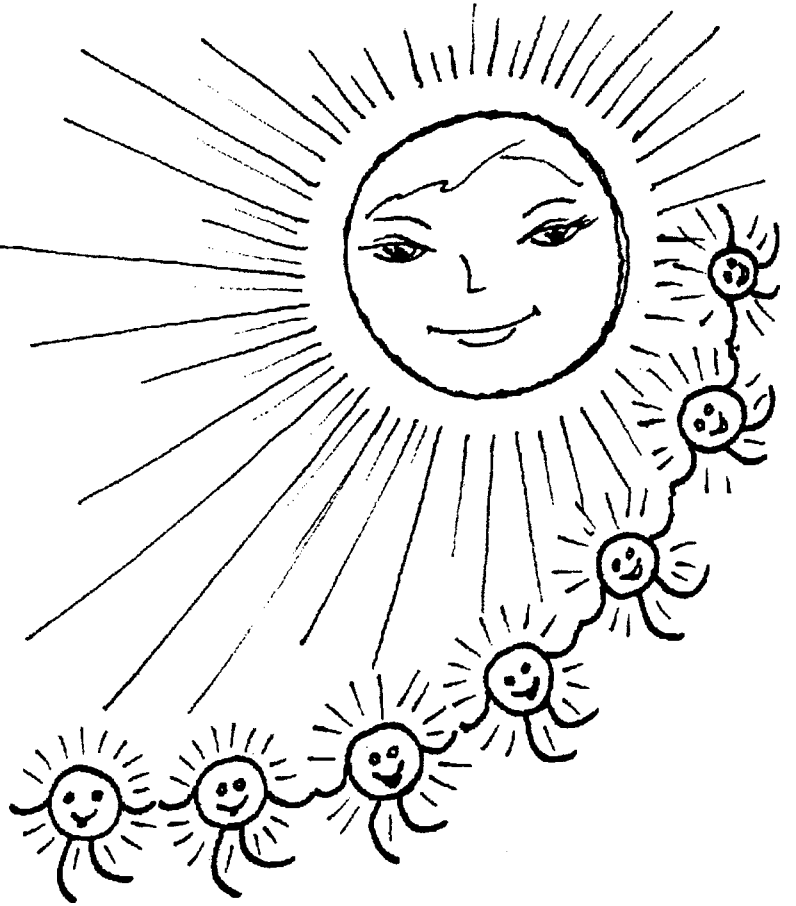
Та й ~~гавин~~ ~~тих~~ багато,
Спробуй, лишень, облітати.
То ж і ловлять гави гаву
Кожна на своїй ~~гаві~~.

ДІТКИ ПРИРОДИ

I

В сонця дітки-променятка
Зранку вийшли на зарядку,
Та й побігли на лужок,
Потім полем за лісок,
Далі вистрибом до річки,
Щоб напиться водички.
Легше ж буде працювати –
Всіх довкола зігрівати.

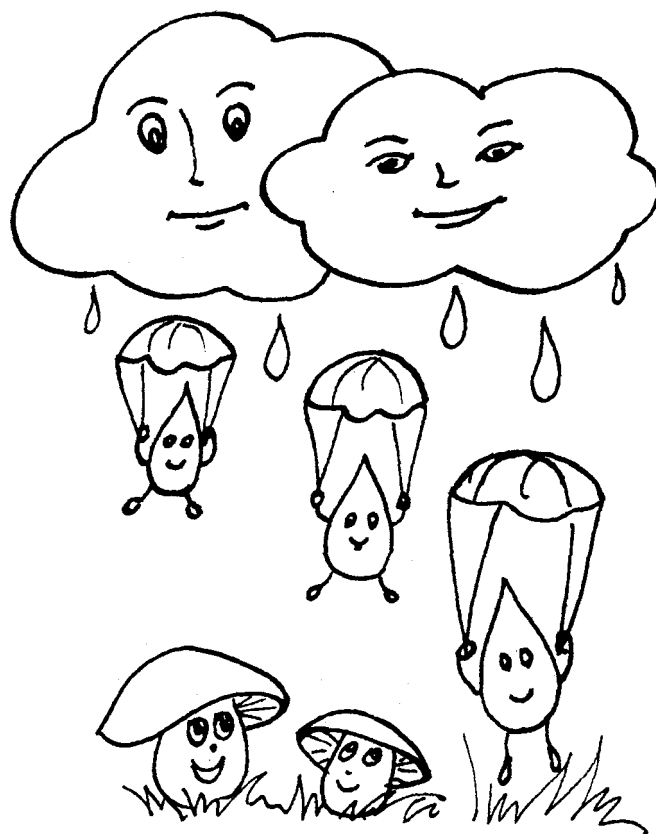

II

В ночі ж дітки-нічнички
Уляглися на бочки
І клубочком, і на спинку...
Де дівчатко, де хлопчинка?!
Навіть мамі не вгадать,
Солодко вони так сплять.
Просьять і тебе заснути,
Щоб бадьорим вранці бути.

Ш

А в дощу і в дощовиці
Діти купані в криниці,
Крапельниками їх звать.
Це ж від них усі ростуть:
Трави, деревця, грибки,
Та найперше малюки.
Крапельники, час не гайте,
Щедро діток поливайте.

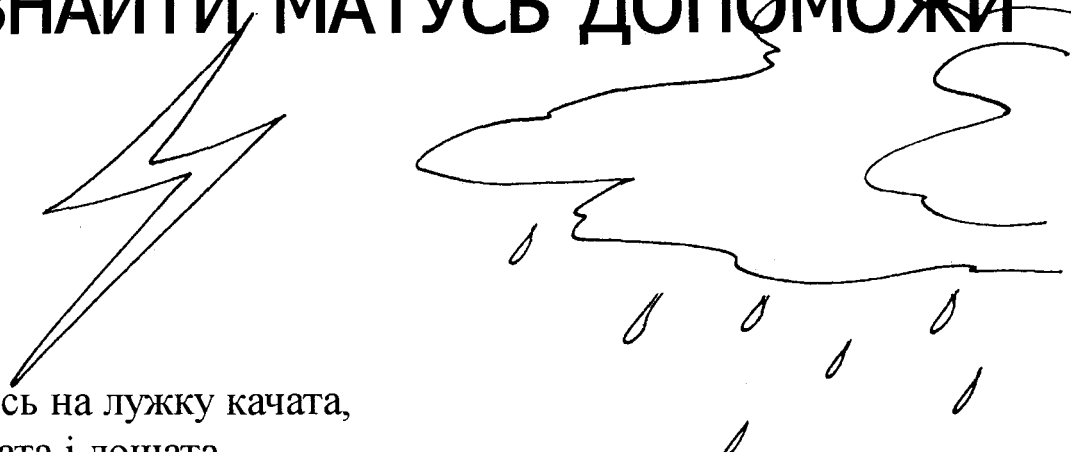
ІV

Вітер діток має теж,
Їх до купи не збереш.
Розлетілися по світу,
Та ти можеш їх зустріти.

Й попрохатъ в них при нагоді
Чи тепла, чи прохолоди.
Вітерець-вітрунчик кожен
Все для вас зробити зможе.

ЗНАЙТИ МАТУСЬ ДОПОМОЖИ

Грались на лужку качата,
Індичата і лошата,
Поросятка і телятка,
Ведмежатка і ягнятка,
Лисенята й вовченята,
Солов'ята й слоненята...
Я, повірте, там зустрів
Різних-різних малюків.
Гралися вони в "чомучки",
В "доганялки" й "підстрибучки",
В "підглядачки" і "дражнилки",
Та найбільше – у "мирилки"...
Раптом десь взялася хмара,
Чорна хмара, мов примара,
І не просто дощова,
Чорна хмара – грозова.

Налякала всіх малят,
Нум, вони матусь шукать:
Мчить ягнятко до вовчиці,
А телятко до лисиці,
Мчить до курки гусенятко,
А до гуски лисенятко,
Солов'ятко до сови –
Мчать від страху ледь живі.
Хто ж допоможе, як не ти,
Їм своїх матусь знайти.

МИ ОТАРУ

ВИПАСАЄМ

Рано-вранці на зорі
Два веселі вівчарі
Виганяли із кошари
Напівсонну ще отару.
Та найперші променята
Сон зуміли той прогнати.
Враз тут все замекало,
Замекало, забекало
І пішло на випас вряд,
Наче, справді, на парад:
Вівці, баранці, ягнята,
А за ними ще й малята
Вівчарям допомагають
Ту отару випасать.

НЕПОСИДА

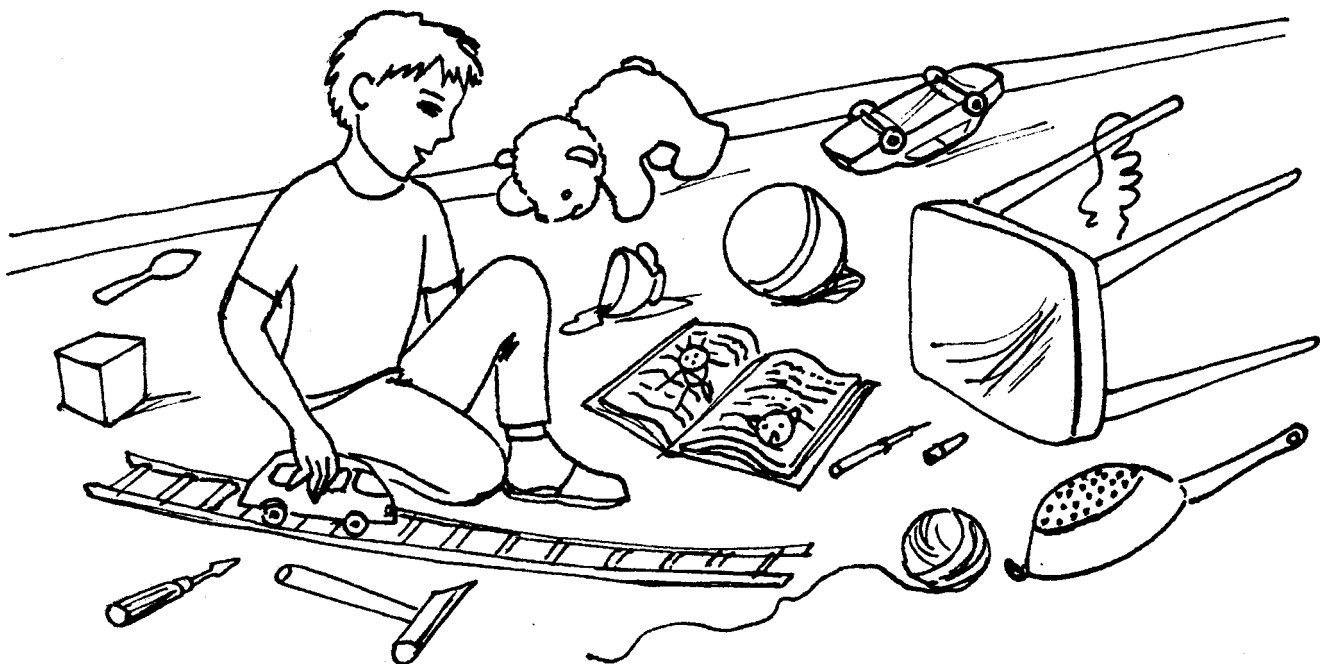
Хто сказав, що це не я,
Що це книга не моя,
Що комп'ютер цей не мій
І що я не буревій?

Хто ж тоді новеньку книгу
Обписати вмить устигнув,
Хто з комп'ютером у парі
Про незвичні ігри марить?!

Хто, лишившись сам удома,
Розкидає все невтомно?!
Мама каже, що вже свій
В нас з'явився буревій.

Я ж спитати не наважусь,
Чи це так про мене кажуть,

Коли так, зізнаюсь я:
Книга в кляксах – то моя.
І комп'ютер також – мій,
Тільки я – не буревій.
Я (спитайте в мого діда)
Просто хлопчик – непосида.

ЧУДАСІЯ

– Диво-диво, чудасія
Жито з просом я посіяв.
А вродив-таки горох...
Ох...

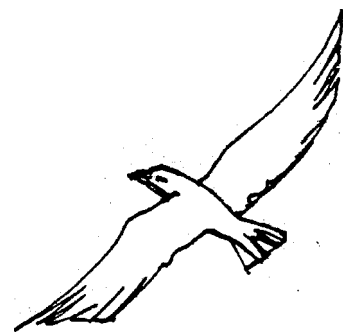
– Та хіба це чудасія –
Гнат нічого й не посіяв
А вродило о-го-го...
– Ну, мерщій кажи:
чого...

– Як чого?
Та бур'яну,
Кропиви та дурману.
Гарний видався врожай.
Вже й не
Ох.
А вже ж
А-я-й.

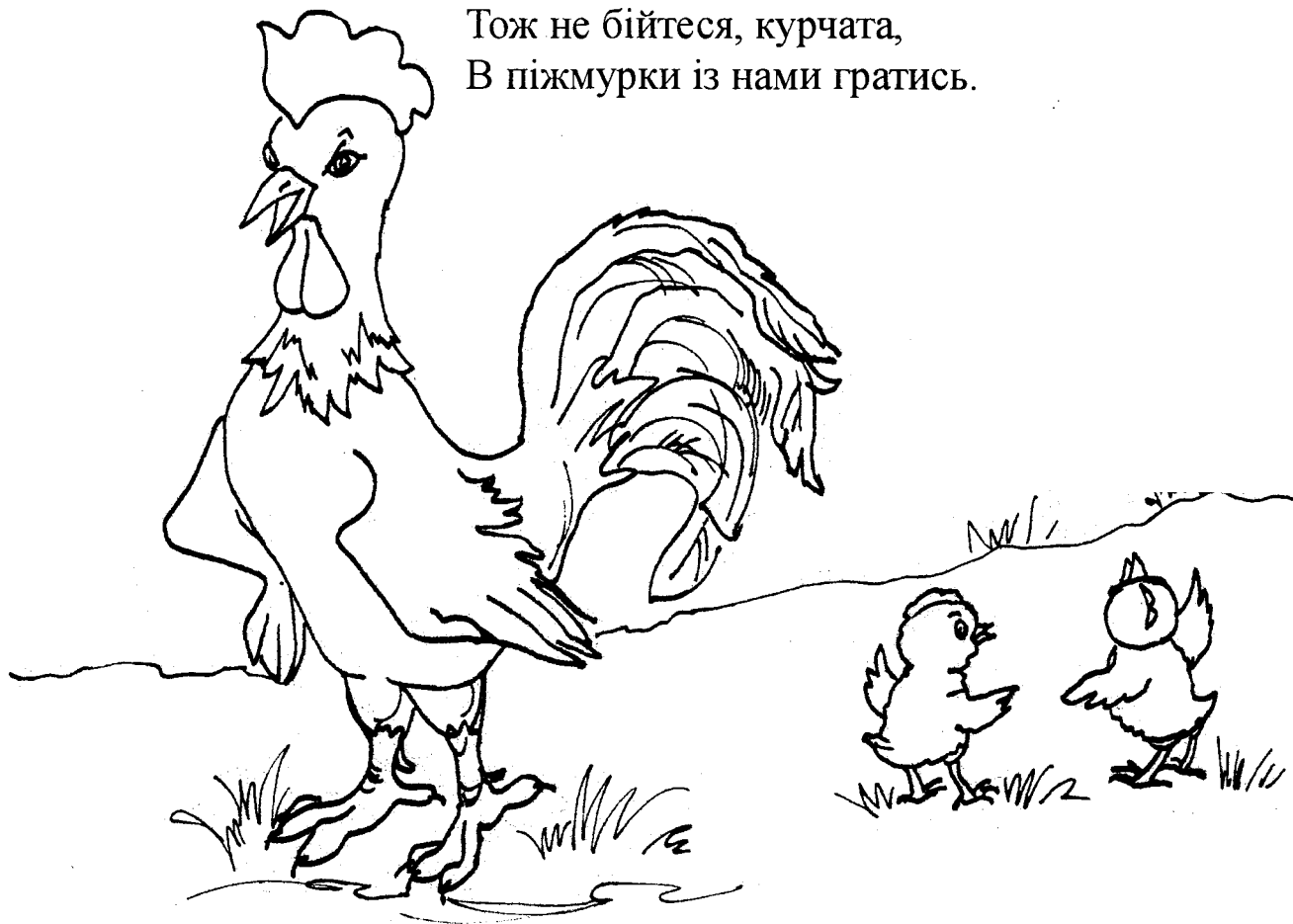
НЕ ПІДХОДЬТЕ БЛИЗЬКО

У дворі побіля хати
Ходить півень кострубатий:
Жовтий дзьоб, червоний гребінь,
Хвіст, мов райдуга у небі.
Оком гордо блиска –
Не підходьте близько.

Кіт Васько – ледачий пан
Скочив з ляку на паркан,
Пес Бровко ж не бачить, буцім,
Зачаївся тихо в будці.
І останній із шулік
З-під небес ляжливо втік.

Тож не бійтеся, курчата,
В піжмурки із нами гратись.

ПОТРІБНА “ЖИВА” ДОПОМОГА

В одному будинку, в під'їзді одному
Хлоп'ята живуть, невідомі нікому:
Чотири однолітки з п'ятого класу –
Юрко та Микола, та тезки – два Васі.

Майбутні спортсмени, мабуть, футболісти –
Таких є чимало у нашому місті.
І в школі “четвірка” навчалась успішно,
Й на вулиці сяяла їхня усмішка.

Та раптом їх бачити стали нечасто,
Де ж хлопці могли так раптово пропасти?!
Лиш бачать, як мчать то до школи, то з школи,
Без них занудився і м'яч вже футбольний.

Не мріють хлоп'ята про вищу вже лігу,
Одне їх турбує – комп'ютерні ігри.
Увечері, вдень і на свято, і в будні
Комп'ютер, на жаль,
не пуска їх нікуди.

Туманиться зір, й не такі
вправні рухи,
Про спорт і навчання не
хочуть і слухать.
Батьки, вчителі вже
забили тривогу,
Чекають на Вашу “живу”
допомогу.

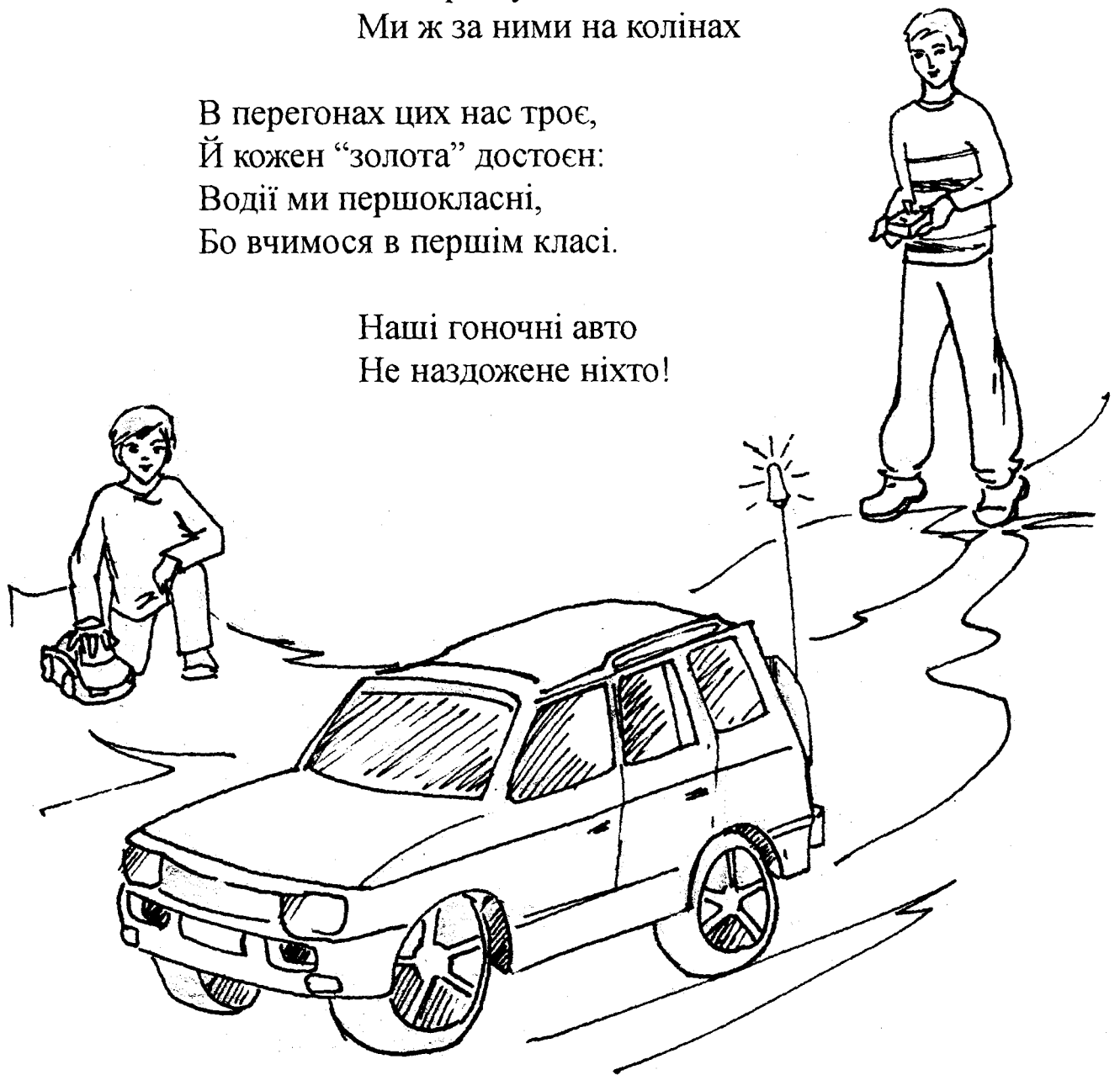
ПЕРЕГОНИ

В нас своє домашнє ралі:
Хто проїде швидше й далі.
То ж не ми – мотори наші
Від гудіння стали кашлять.

Наші швидкісні авто
Мчать, як в цирку – шапіто:
По паркету і по стінах –
Ми ж за ними на колінах

В перегонах цих нас троє,
Й кожен “золота” достоєн:
Водії ми першокласні,
Бо вчимося в першій класі.

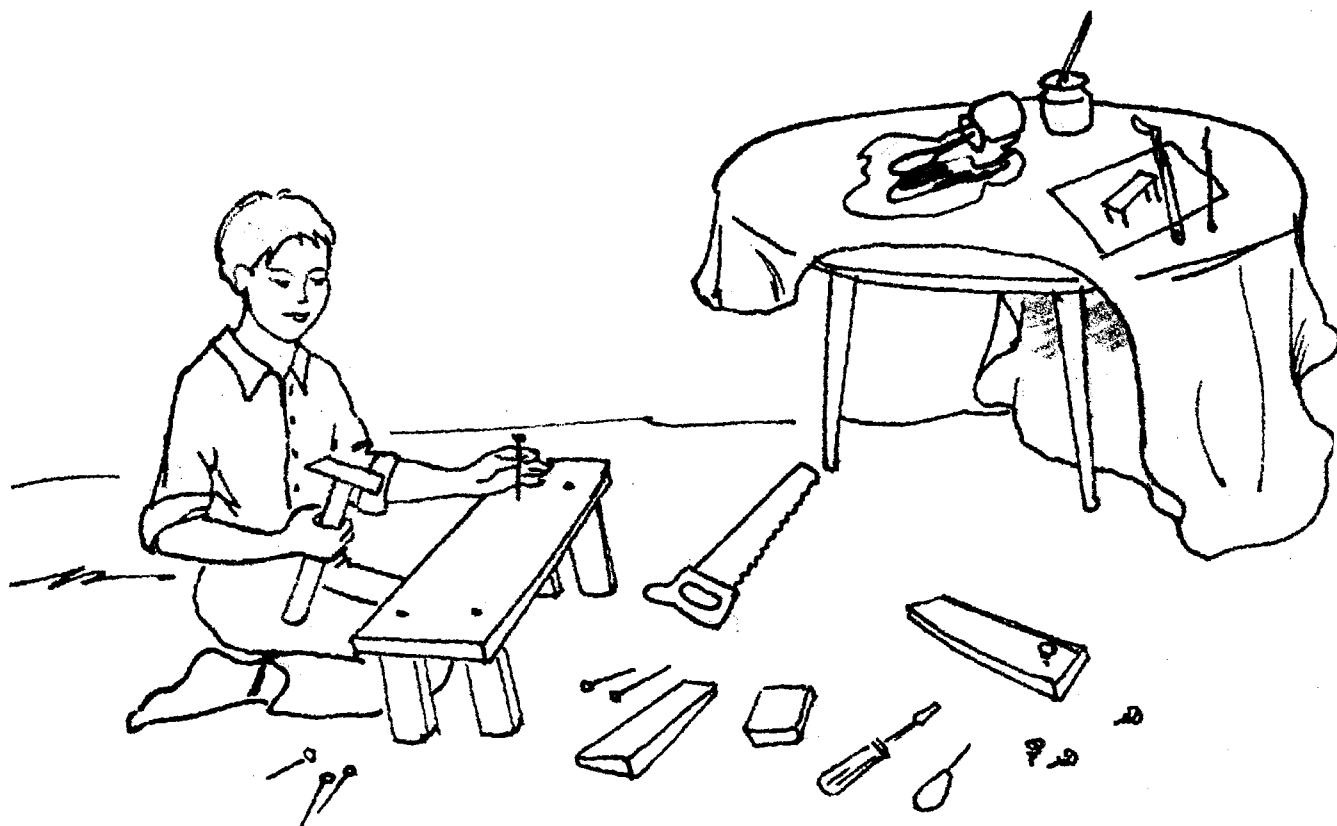
Наші гоночні авто
Не наздожене ніхто!

ГОЛОВНИЙ СОБІ Я САМ

Ох невесело мені.
Всі ж довкола головні.
Головують наді мною,
Щоб я що було не скоїв.
У дворі, у школі, вдома –
Від повчань уже оскома.
Тільки й чуть:
– Там не ходи,
Щоб не трапилось біди.
Тільки й чуть:
– Сидіти тихо,

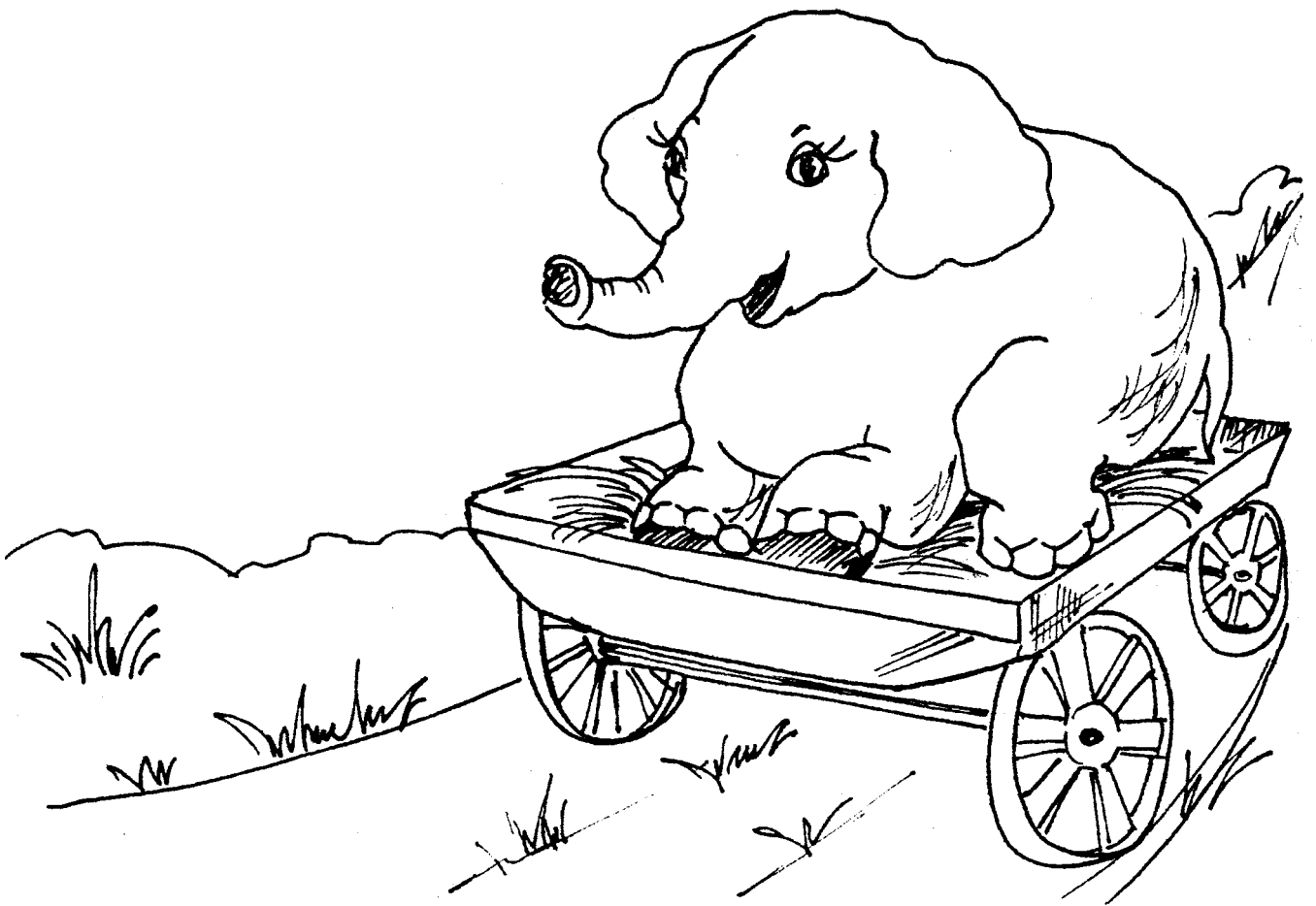
В мить, коли я повен сміху.
А мені всякчас охота
Хоч якусь робить роботу;
Як не бігаю, – малюю,
Щось ладнаю, щось майструю,
Та натомість нагороди
Мені кажуть, що я “шкода”,
Тож коли я сам лишаюсь,
Що мені робити – знаю;
Головую вже я сам,
Хоч в кімнатах й тарарам.

ДО ДЕСНИ ІЗ СЛОНЕНЯТКОМ

Знаю – на велосипеді
Можуть їздити і ведмеді,
А на чім поїде слон,
Як у нім он скільки тонн.
Він розтрощить і авто,
Ще й велосипедів сто.
Кожній мавпі про те звісно,
Що слону усюди тісно:
В літаку, на тепловозі...
В дідуся Грицька на возі.
А на нім, разом із дідом,

Нас не десять – тридцять їде.
Й хоч на возі нас багато,
Та однак для слоненяти
Одне місце б ми знайшли,
Хоч самі б і пішки йшли.
Раз-два-три і раз-два-три –
Бігли б ми за ним згори.
Ми б для слоненяти
Влаштували свято –
Хай воно хоч раз із дідом
До Десни, як ми, проїде!

ПРИБОРКУВАЧ

В семирічного Микити
Ноги, руки й ніс побиті:
У синцях, подряпинах –
Можна б і заплакати.
Та Микита наш – “Герой” –
Ні сльозинки, ані “ой”.
Бо задумав наш Микита
Скейтом керувать навчитись:
Мов стріла щодуху мчать
І крутитись, і стрибать,
Наче семикласники,
“Круто” так і “класно” так.
Ніпочім йому синці,
Тільки б мчать, як хлопці ті,
Наколінники протерті,
Та однак затято, вперто
Скейт приборкує Микита,
Вже ж йому недовго вчитись.
Скоро так на нім помчить,
Що його нам не спинить.

Я НА КОВЗАНКУ СПІШУ

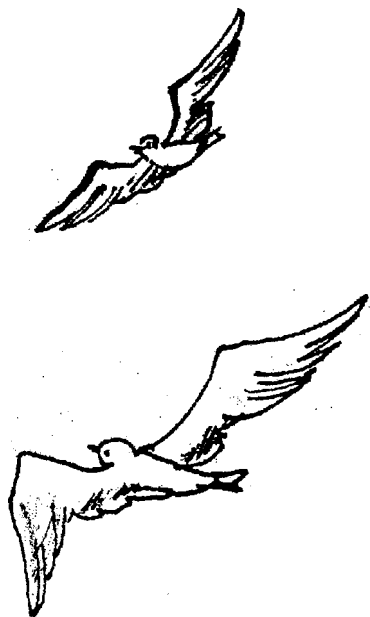
Гарна видалась погода,
Все довкіл взялося льодом:
Лід на річці, на ставку
І на ковзанці в садку.
Припікає морозець –
Осені прийшов кінець.

Лижі, ковзани, санчата,
Натомились вже чекати,
Скоро я на них помчусь,
Вже ж я впасти не боюсь...

По секрету, – річ у тім,
Що мені вже скоро – сім.
По секрету – це ж між нами –
Не вожусь я з малюками.
Як вони, я вже не плачу,
Я ж дорослий,
всі ж це бачать.

МРІЇ ПРО КРИЛА

Як добре пташкам, що уміють літати.
Хотів би я теж, як вони, крила мати,
Великі-великі, ще більш, ніж в орла,
Й щоб сила у них теж орлина була.
Ото б уже я налітався у небі
Й не мав би ні в чому, напевне, потреби,
Ніхто вже не зміг би мене наздогнать,
І навіть ніхто б не зумів розшукать:
Ні тато, ні мама, ні навіть бабуся,
Ні вчителька, котру я трішки боюся,
Бо всі вони інколи журять мене,
Для них поведінка ж моя – головне,
Та вивчені добре уроки,
Тож я подивую їх трохи,
Як тільки почнуть вони раптом журить,
Від них полечу я за хмари в ту ж мить.
Але якщо будуть мене шанувати,
Нащо мені крила – кудись там літати.

ПОСПІШАЙКИ

Ну й поспішайки

Мишко та Микола –

Тільки-но поспіхом прийдуть зі школи,
Миттю летять з-за плечей рюкзаки,
В котрих, крім всячини, є ще й книжки,
Зошити ж є і щоденники, певне...

Часу нема на них тратить даремне.

Швидше поїсти – й гайда у двори,
Де хлопчаки, там все дном догори:

Сміх, доганялки,

Футбол і лапта –

Курява тільки увисьь підліта.

Ввечері поспіхом мчаться додому,

Вічно спішать, не зважають на втому.

Роблять домашнє завдання сяк-так,

Звісно ж, із поспіхом тим, а відтак –

Учні у класі назавтра вже знають,

Що з того поспіху врешті буває.

НЕЗРУЧНІ ОЦІНКИ

Певне, ми такі розумні,
Певне, так багато знаєм,
Що всього того в “п’ятірках”
Вже не можуть оцінити,
Ось тому ввели у школах
Вчителі дванадцять балів.
Як же їх отих “дванадцять”
На уроках нам здобуть?
Окрім того, ще незручність,
Хоч манюня, та існує:
Ось до прикладу питають,
Як я зараз в школі вчусь.
Донедавна, хто питав так,
Відповідь давав негайно,
І без слів, а зрозуміло –
Пальців на руці ж бо п’ять.
А тепер, коли спитають,
Як мені їм відповісти,
Щоб без слів, а зрозуміло.
Бо, коли я навіть їм
Дві руки здійму угору.
Буде там лиш десять пальців.
Де ж мені іще два взяти,
Ви ж, дорослі, – підкажіть.

МРІЙНИК

Де б мені знайти планету,
Щоб усе, що забажалось,
Я на ній, неначе в казці,
В мить одну зумів знайти:

Щоб не вчитись, а все знати,
І без дружби друзів мати.
І самому хлопців з двору

Обіграти у футбол.
Щоб усі на тій планеті
Слухались мене в усьому:
І малеча, і дорослі,
Навіть наші вчителі.

Щоб робив я там, що схочу,
І щоб з ранку і до ночі
Міг я пісеньку веселу
Про таке життя співать.

Та, на жаль, усі планети
Вже давним-давно відкриті.
І в казки не так вже вірю,
Бо ходжу в четвертий клас.
Та свою одначе мрію
Зберегти в собі зумію,
Бо мені ж із нею справді
Жить і вчитись веселіш.

ДРЕСИРУВАЛЬНИКИ

В “підглядочки” й “обзивачки”,
В “обдурилки” і “дражнилки”,
В “повторялки” й “доганялки”,
У “чомучки” й “підстрибучки”,
І в “хотілки”, і в “мирилки”...

Навіть в те, про що й не знали,
Після школи вдома грали.

Потім, як усе набридло,
Смакували ми повидлом.

Ну а потім, ну а потім...

Узялися до роботи:

Ми собі зробили сцену
(Цирковий манеж, арену)

Й почали дресировувать

Двох сусідських кошенят, –
Щоб на лапках двох ходили

І нявчали що є сили,

І крутили щоб хвостами

Та ще й бігали за нами...

Не робота ж це, а мука –

У подряпинах всі руки.

– Досить, – врешті мовив Вова, –

Ми ж, на жаль, не Куклачови...

Це б до нього в другий клас

Кошенят віддять і нас.

ПРО ЩО МРІЄ КОТИК

В Антошки сьогодні справжнісіньке свято,
Таких свят і справді бува небагато –

Нарешті! Нарешті! –

Не може й повірить,

З'явився акваріум в їхній квартирі.

В нім клоуни, гупії, півники навіть...

Ото було б добре із ними поплавать.

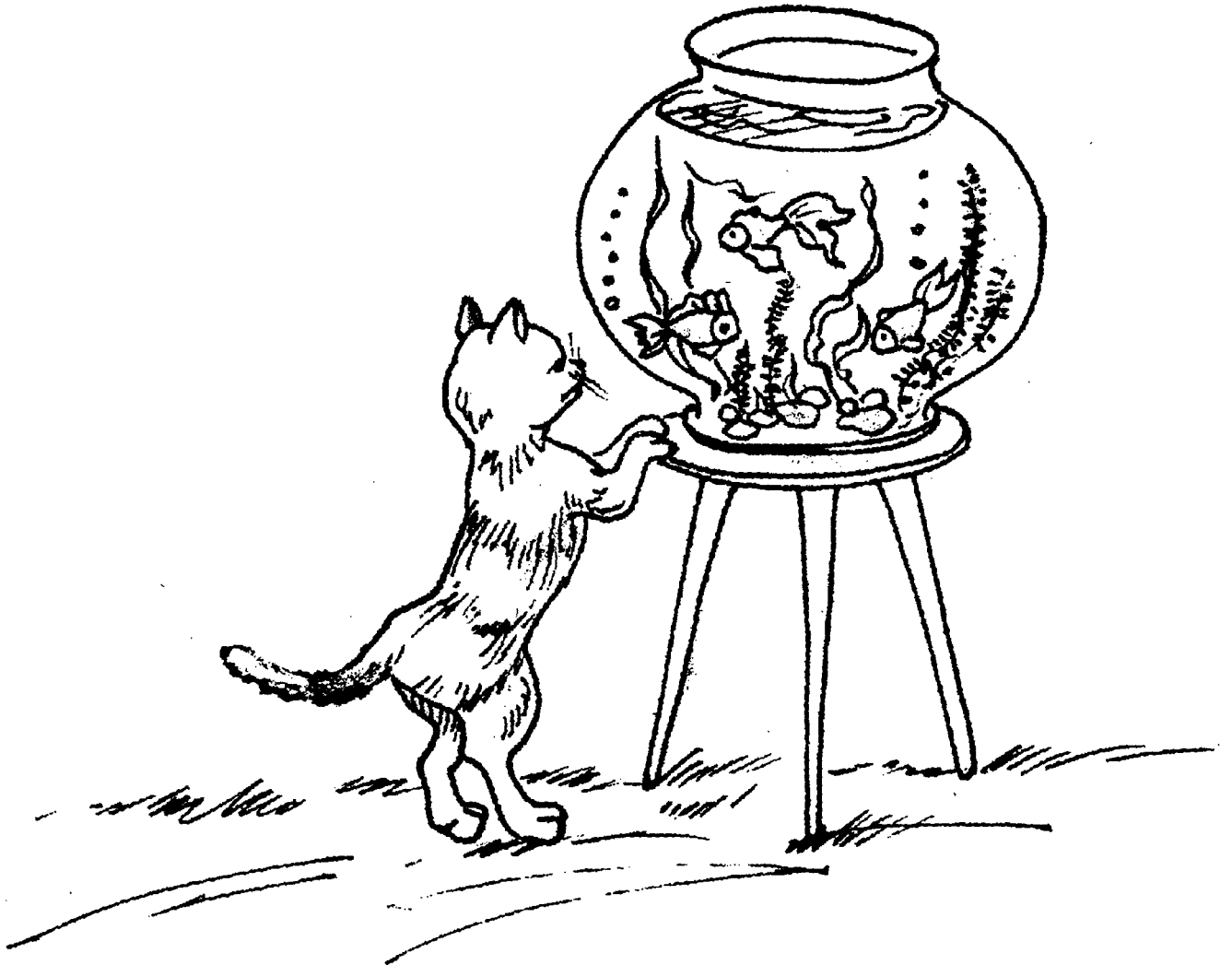
Та котик Маркіз не про те, певно, мріє,

Так дивиться пильно,

Сказати лиш не вміє.

Про що мріє він, та не може сказати,

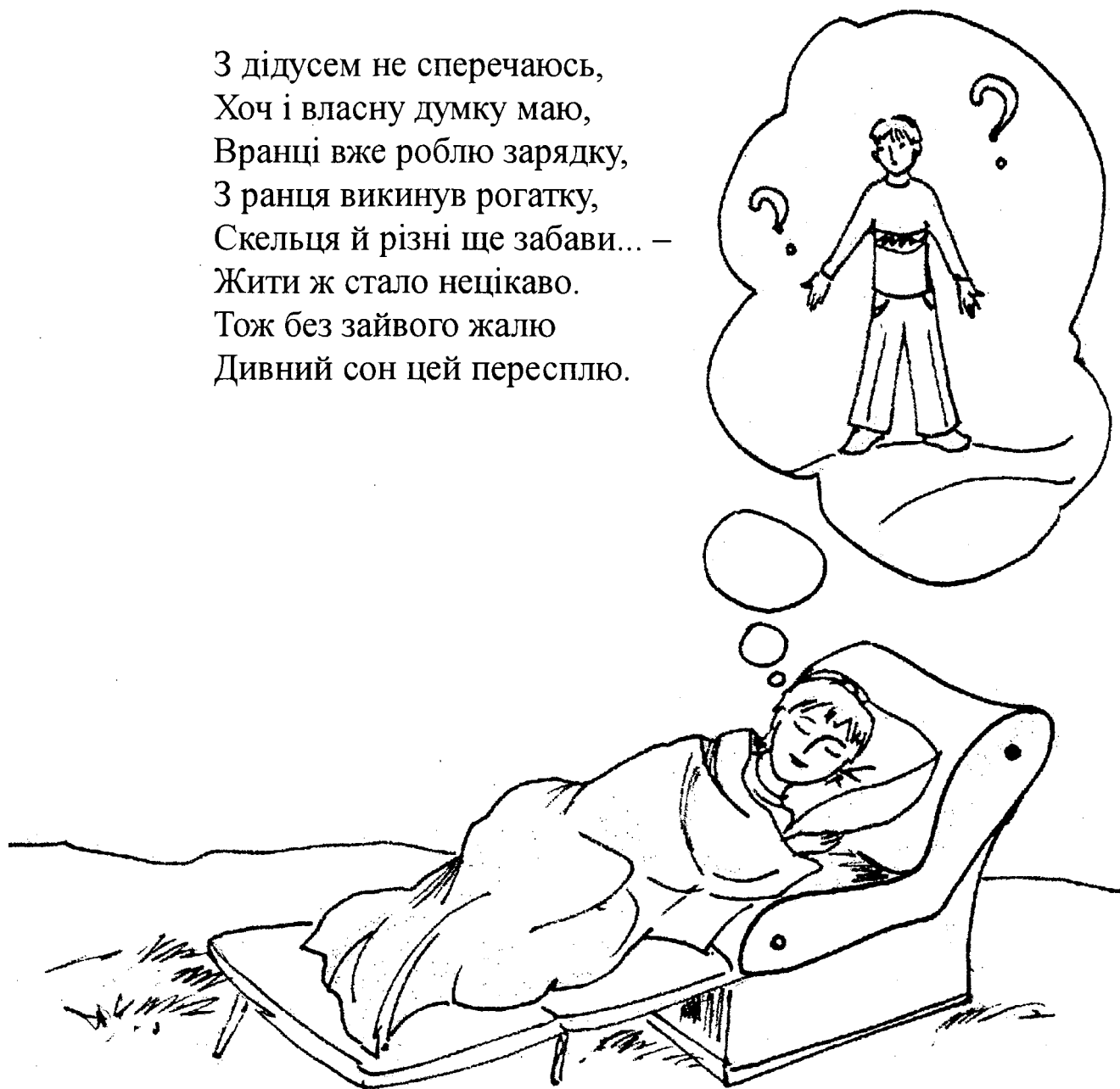
Ви можете, дітки, самі здогадатись.

ДИВНИЙ СОН

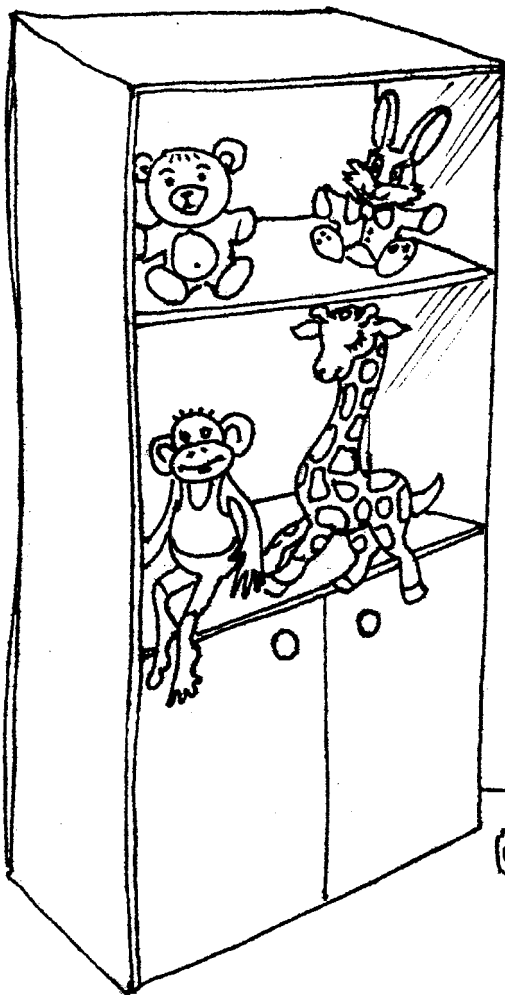
Дивний сон мені приснився,
Наче я переродився —
Зовні так, неначе я,
Тільки вдача не моя:
Вже не списую уроки,
Клима не боюсь нітрохи,
І з Діаною дружу,
Тільки правду всім кажу.

З дідусем не сперечаюсь,
Хоч і власну думку маю,
Вранці вже роблю зарядку,
З ранця викинув рогатку,
Скельця й різні ще забави... —
Жити ж стало нецікаво.
Тож без зайвого жалю
Дивний сон цей пересплю.

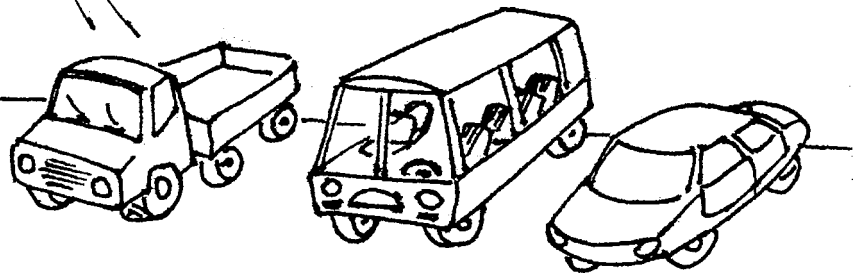

ПОМІЧНИК

Я люблю допомагати
У кімнаті прибирати:
Всі авто, а їх мо'сто,
Ставлю я окремо,
Щоби знов не довелося
Їх шукать даремно.
Пістолети і ракети
Луки, стріли, кулемети –
Всяку зброю, що тут є,
Склав під ліжечко своє.
А розбірну залізницю
Я поставив на полицю.

Своїх друзів: мавп, ведмедів,
Зайця на велосипеді
Покладу до шафи,
Там вже спить жирафа.
Мама й тато дуже раді,
Що в мене такий порядок.
Я ж бо думаю про те,
Як розкидать мені те,
Щоб батькам допомагати
Знов кімнати прибирати.

“ІНОЗЕМЕЦЬ”

Облягли слова-нікчеми
Другокласника Артема:
Замість “добре”, каже “кльово”,
Замість “взувсь” – “натяг підкови”,
“Лох”, “слабо”, “тусовка зліва” –
Слів нікчемних ціла злива.
Вчора нашого Артема
Навіть Рекс не зрозумів
І подумав:

– іноземець

Із Нікчемних островів.
І якби Артем наш вчасно
Добрих слів не зміг згадать,
Вірний Рекс зумів би “класно”
“Іноземця” покусать.

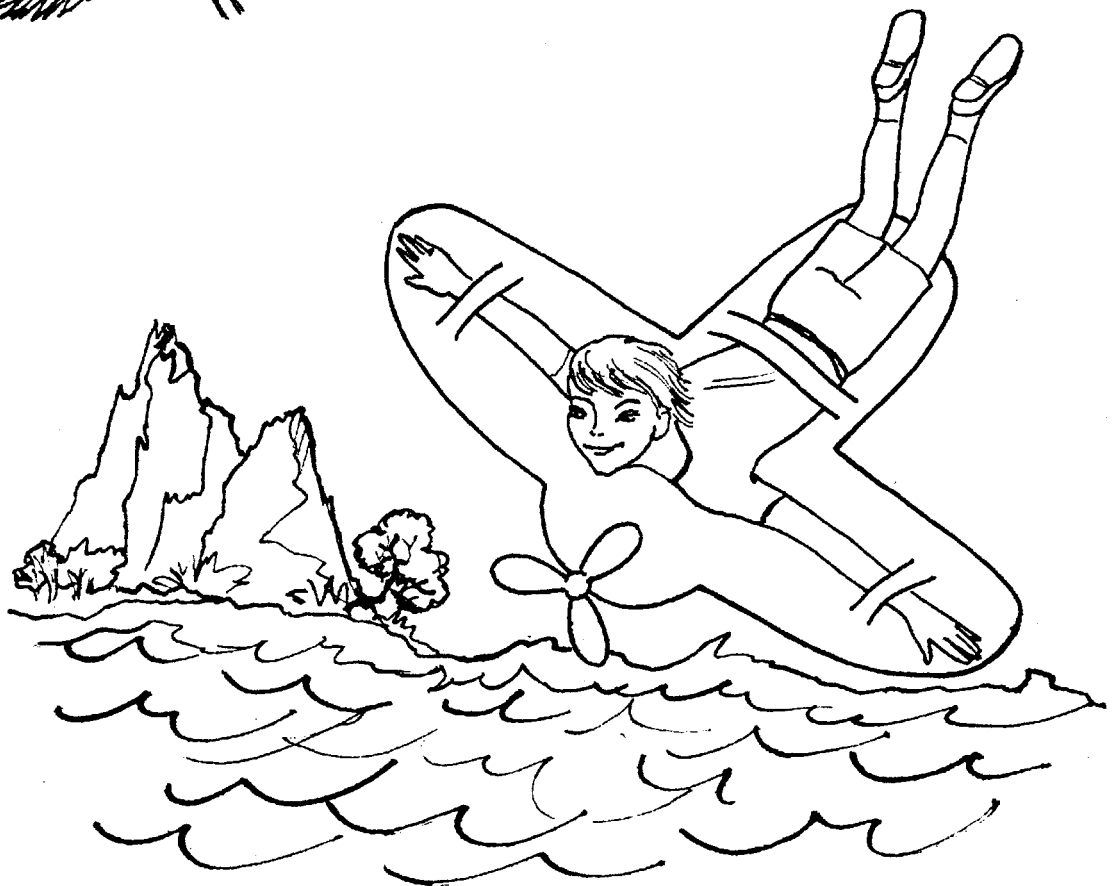

МАНДРІВНИК

Коли я сам, здавалось вам,
В квартирі залишався,
То спершу справді сумував
І сам ні в що не грався.
А потім я зробив літак
Із білого паперу.
Подав собі до злету знак
І вилетів у двері.
І в небо високо злетів
Далеко-далеко,
Що навіть вслід заклекотів
Здивований лелека.
Летять в моєму літаку
Мої найкращі друзі:

Маленький Принц і Вінні-Пух,
І Карлсон, й кіт мій Кузя.
Максимко з двору теж летить,
Із садика – Сергійко.
Ми облетіли цілий світ,
Побачили он скільки:
І різних звірів і птахів
На островах незнаних...
Допір літак не залетів
З вітальні, аж до ванни.
Обличчя щось моє сумне –
Скінчилось в літаку пальне,
Та сум я той осилю –
Напну скоріш вітрила.
І друзів знову позову,
Й на яхті морем попливу...

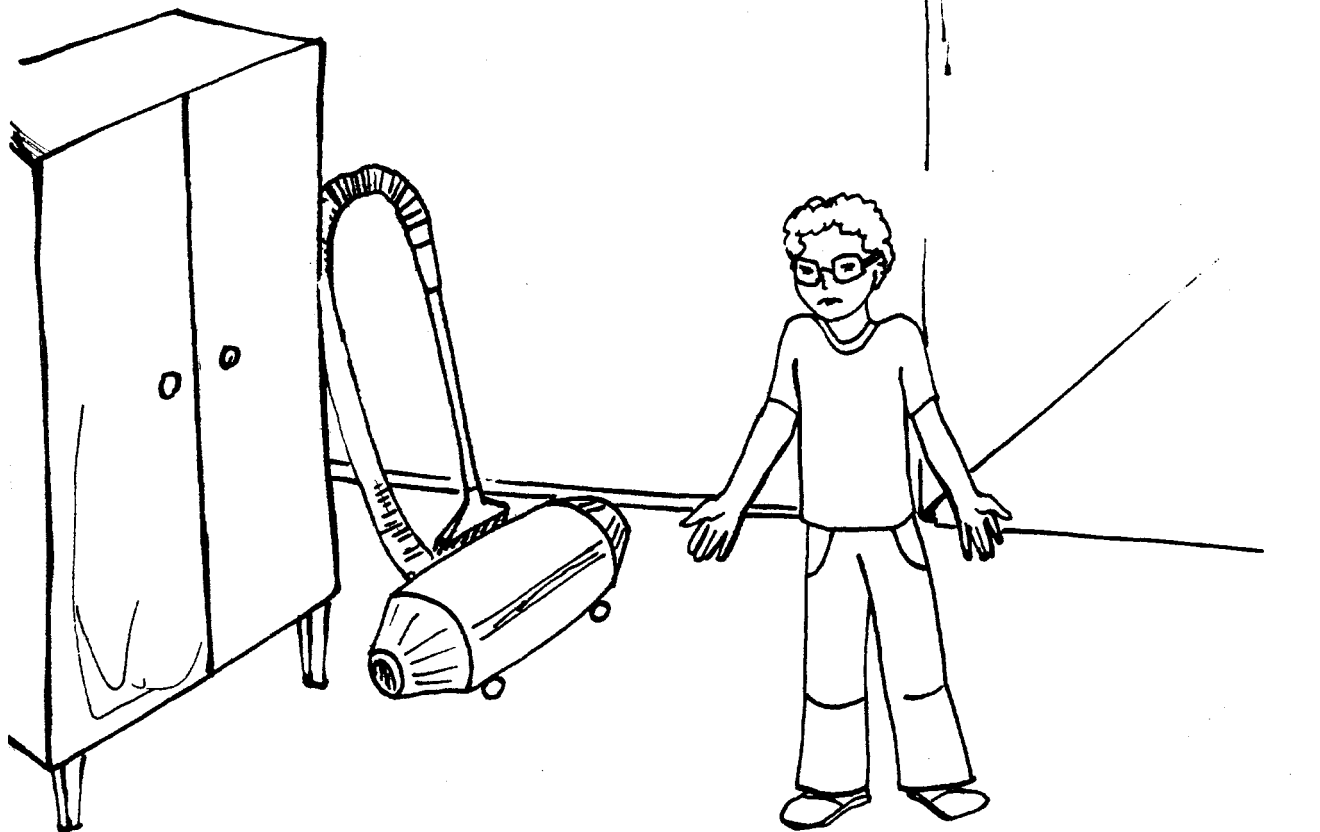

ПІЖМУРКИ

Доки вже мені жмуриться
– Раз, два, три., – шукаю Гриця,
На чотири і на п'ять зможу Гриця
відшукать,
На рахунок сім і вісім
Я знайду його і в лісі.
Долічив до десяти,
Та ніяк не міг знайти.
І під ліжком, й під диваном,
В коридорі, кухні, ванній,
В шафі, навіть на полиці,
Ну ніде ж немає Гриця,
Засмоктав мо' пилосос,
Хоч кричи за Гриця "SOS".
Та почув раптово Коля

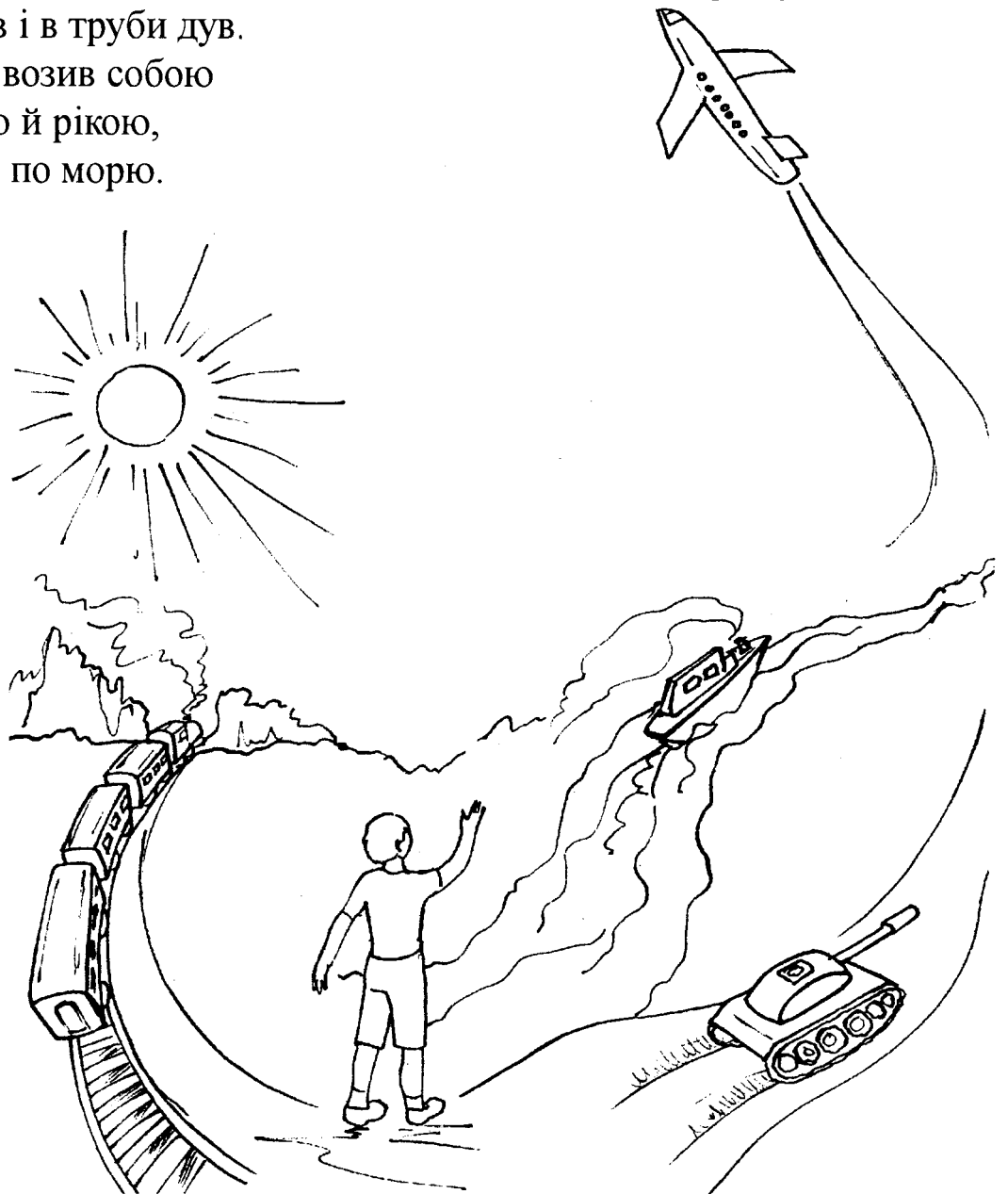
Голос друга з антресолей:
– Тут я, а не в темнім лісі,
Та ніяк не можу злізти.
Допоміг йому Микола
Опуститися додолу.
Й знов на "два... чотири, п'ять"...
Йдуть ховатись і шукать.
Грають в піжмурки хлоп'ята,
Тільки де вже ж їм ховатись?

КИМ БУТЬ

Був сьогодні я вже зранку
І таксі, і навіть танком,
Мотоциклом мчав по треку,
Пароплавом плив далеко.
Я гудів немов літак,
Я дирчав і так, і сяк,
Витотохкував ногами,
Що злякалась навіть мама:
Паровозом то ж я був –
Так свистів і в труби дув.
Друзів я ж возив собою
Залізницею й рікою,
По дорозі і по морю.

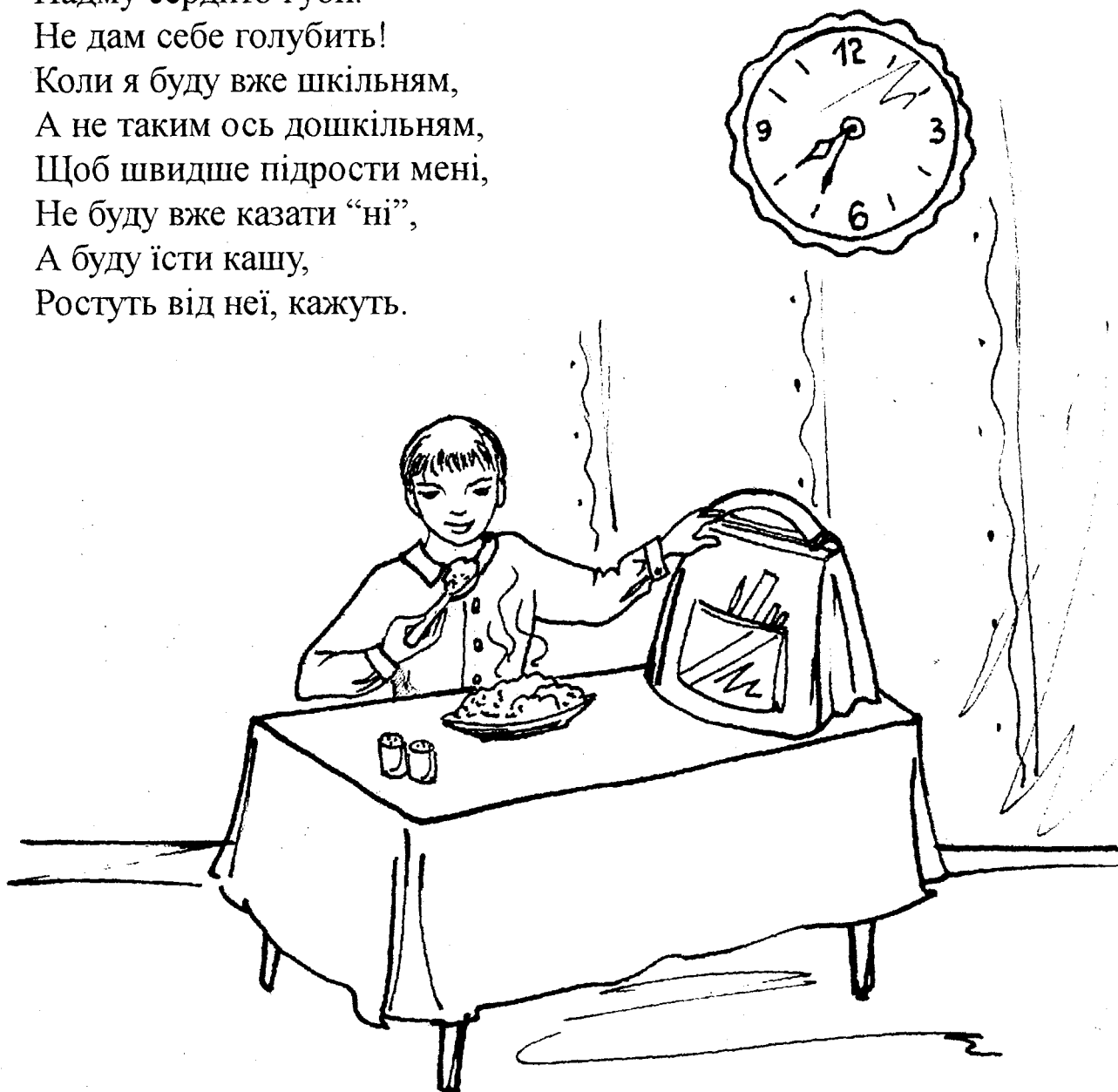
Але сталося так, як вчора,
Коли був я самоскидом,
Знизу збіглися сусіди,
В двері почали дзвонити,
Татові щось говорити...
Повернувся татусь з перону
Й світлофор ввімкнув червоний.
Певно, щоб я зміг збагнути,
Ким мені на завтра бути!

ЯК ШВИДШЕ ПІДРОСТИ МЕНІ

Коли вже буду я шкільням,
А не таким ось дошкільням.
Коли вже буду я до школи
Сам, а чи з друзями ходить,
І вже мене ніхто й ніколи
Не буде малюком дражнить.
На кожне слово те “малюк”
Я в двері – грюк, ногами – стук,
Надму сердито губи.
Не дам себе голубить!
Коли я буду вже шкільням,
А не таким ось дошкільням,
Щоб швидше підрости мені,
Не буду вже казати “ні”,
А буду їсти кашу,
Ростуть від неї, кажуть.

Тоді і буду я шкільням,
А не таким ось дошкільням.
А ще навчусь читать, писать
І все, що бачу, малювать,
А ще, щоб не забути,
Слухняним треба бути,
Тоді і будеш ти шкільням,
А не таким ось дошкільням.

З РЕКСОМ НА ВЕЛОСИПЕДІ

Казка-мандрівка

Було це давно,

а, можливо, недавно.

Хтось може сказати –

цього й не було.

У дивному царстві,

в предивній державі,

Що схожа, либонь, на маленьке село,

Де все на виду,

де не треба ховатись,

Бо тину й паркану

там зроду нема,

Без всяких замків там

комори і хати,

Тому-то й замків тих
ніхто не лама...
Лише Буратіно там
з ключиком ходить,
Хоч ключик й для нього
вже теж дивина,
На злагоду й згоду одна там лиш мода,
Бо мода одна там на злагоду й згоду. –
В усьому завжди головує вона.
До Вовка там Заєць заходить у гості.
(Хоч дружбу водити і з Вовком не просто) –
Там навіть в Кощея і Баби Яги
Малята смакують смачні пироги...
Чуткам я отим, як і ти, не повірив.
(Бо я ж не малюк,
Мені сім уже літ)
Однак якось вранці
чкурнув я з квартири,
З дев'ятого поверху,
в дивний той світ...

На велику я, з рюкзаком за плечима
Помчався,
ще й Рекса свого поманив,
Ніхто б нас ніколи
нізащо не втримав,
Хіба, може, татко,
– Коли б він схотів
Мене із собою узять на рибалку...
А так ми із Рексом
гайда в доганялки.
Ми мчали, ми їхали
лугом і лісом
Наліво,
направо, кругом,
навпрошки,

А потім полями далеко за місто
Туди, де ростуть
    кропива й будяки...
Навряд чи домчались туди б малюки.
    Було ж нам із Рексом,
        аж зовсім не лячно.
Бо ми з ним дорослі –
        дорослі ж не плачуть.
Хоч ми з ним і збилися на манівці,
Хоч з'їли ми все, що було в рюкзаці,
Хоч ми й заблукали
    в яругах і хащах,
    Подумалось –
        безвісти вже ми пропащі...
Обдряпало нас,
    обпекло,
        обколело,
Зате ж це була
    найсправжнісінька
        В-о- л-я.
І вистрибом мчався
    наш велосипед,
Хоч їздить по ритвинах,
    справді, не мед.
Отак ми з друзякою Рексом нарешті
Домчали, доїхали
    до перехрестя.
Стежина сюди і
    стежина туди:
Сюди – не біжи,
    а туди – не ходи...
Тоді ми стежину свою
    протоптали.
Послухай уважніше, що ж було далі.
    Як ми до-то-топ-та-ли-ся,
        аж до гори,

Вмить стало довкола
                    все дном догори.
І небо, і сонце
                    вже стало під нами:
Рекс лапки підняв,
                    замахав я руками,
Ще й велик новенький
                    лишився без рами.
Не віриш: такого, мовляв, не було,
Але ж я побачив
                    те диво-село,
Чи диво-державу,
                    чи диво-країну...
Отож я до неї із Рексом
                    Прилинув:
Весела, красива і вся
                    у роботі,
Будинок там зводив
                    З Незнайкою Поттер,
Там Тюбик картини смішні
                    малював,
А Гном з Білосніжкою
                    пісню складав,
Том з Геком усім
                    роздавали скарби,
Ні centa не лишивши
                    навіть собі.
Висаджував Мауглі сад із Шерханом,
Піноккіо вчився у школі старанно.
Хоттабич старий
                    і Барвінок, і Дзвоник
Везли на верблюді
                    цукерок півтонни.
Із острова щойно
                    вернувсь Робінзон,

Нам вражень привіз у мішку
мо' мільйон.
Відкрився мені
ще маленький секрет,
Що там Вінні-Пух вже вивча етикет.
Мотор свій ладнає
із Шпунтиком Карлсон –
На них можна завжди
у всьому покластись
Й хоч завтра летіть
в Простоквашино навіть,
Щоби відпочить з Дядьком Федором славно.
Мишкова зварилася в часі тім каша:
Всім порів, бо всі –
не чужі ми, а – наші!
На кашу оту з Рексом нас запросили,
Від неї у мене прибавилось сили.
На цілий вершечок від неї підріс.
А Рекс на хвості й кішці кашу приніс.
По правді собачій, без підступу, широко,
Щоб жити надалі
із кицькою в мирі.

У КРАЇНІ ЛЕЖЕБОКІЙ...

(Казка – ледь не бувальщина)

От якби не ці уроки,
не було б мені мороки,
А щоб спортом ще займатись,
Треба теж охоту мати.

Звісно, в світі краще жити,
Як нічого не робити.
По хотінню в дещо грати,
Та найбільш за все – лежати.

Хрумкати смачні цукерки
І на все плювати відверто.
Ще й дивитись днями “телек”
В теплій затишній оселі.

Ех, була б така країна,
Враз до неї б я полинув,
Підданим її б я став...
Жаль, нема таких держав.

Тільки-но таке подумав
З превеликим дуже сумом,
Як почув:
    – Няв... є така
Для такого хлопчача.

Й бачу диво, як до мене
З даху по телеантені
Кіт спускається учений.
Не повірив я одначе
В те, що чув, і що побачив.
Думав, це якась мара
В дивну гру зі мною гра.
Та спустився вчений котик
Й перед мене став навпроти.
І пронявкав:
    – Няв зі мною
До країни отакої.

Її назва – Лежебока,
Там не будеш вчить уроки
І про спорт ти там забудеш,
Там лежати зможеш всюди:

І на грядці, й на печі,
Вдень і вранці, і вночі
В полі, в лісі, ще й на лузі...
Там знайдеш ти справжніх друзів.

Будете разом лежать,
Будете дрімать і спать.

В снах ігратись, веселитись
І по-справжньому дружити.

Покажу туди дорогу –
За твоїм вона ж порогом.
Поспішати не годиться,
Покотися по травиці
(Не на гору ж, а з гори)
Й дочекайсь тії пори,

Як осел на пасовисько
Вийде й буде пастись близько.
Вмить на нього ти сідай
Й вітра в полі доганяй.
Тож як вітра доженеш,
В ту країну й попадеш.
Ось вона, немов савана,
В ліжках, килимах, диванах,
Справжній рай для хропунів,
Свистунів і сопунів.
Для усіх, що люблять спати,
А чи просто так лежати.

Там тебе ураз пізнають,
З добрим днем попозіхають,
Тобто так попривітають.
І відтоді станеш ти
Отаким, як ми, – коти:
Будеш нявкати, мурчати,
Будеш їсти, будеш спати.
Станеш схожим ти на мене –
Не простим котом, а вченим.
– Ні! Не хочу в ту країну, –
Закричав я
Та й прокинувсь...
Біля мене кіт Мурлика

Й вусом не повів од крику.
Чи дрімає, а чи спить,
Ви ж Мурлику не будіть.

Мишкам теж кажу я: “Ша”...
В нім ледачого ж душа,
Може Костика чи Вані,
Чи Галинки, а чи Тані,
А, можливо, й нічия,
Та могла би бути моя..
Я ж котом не хочу стати,
Краще буду працювати:
Вивчу старанно уроки
Без вагань і без мороки.
І пограю у футбол,
Не один заб’ю ще гол.

Лежебоку ту країну
Дуже вчасно я покинув,
Зміг спокусу подолать
Й мешканцем її не стать.

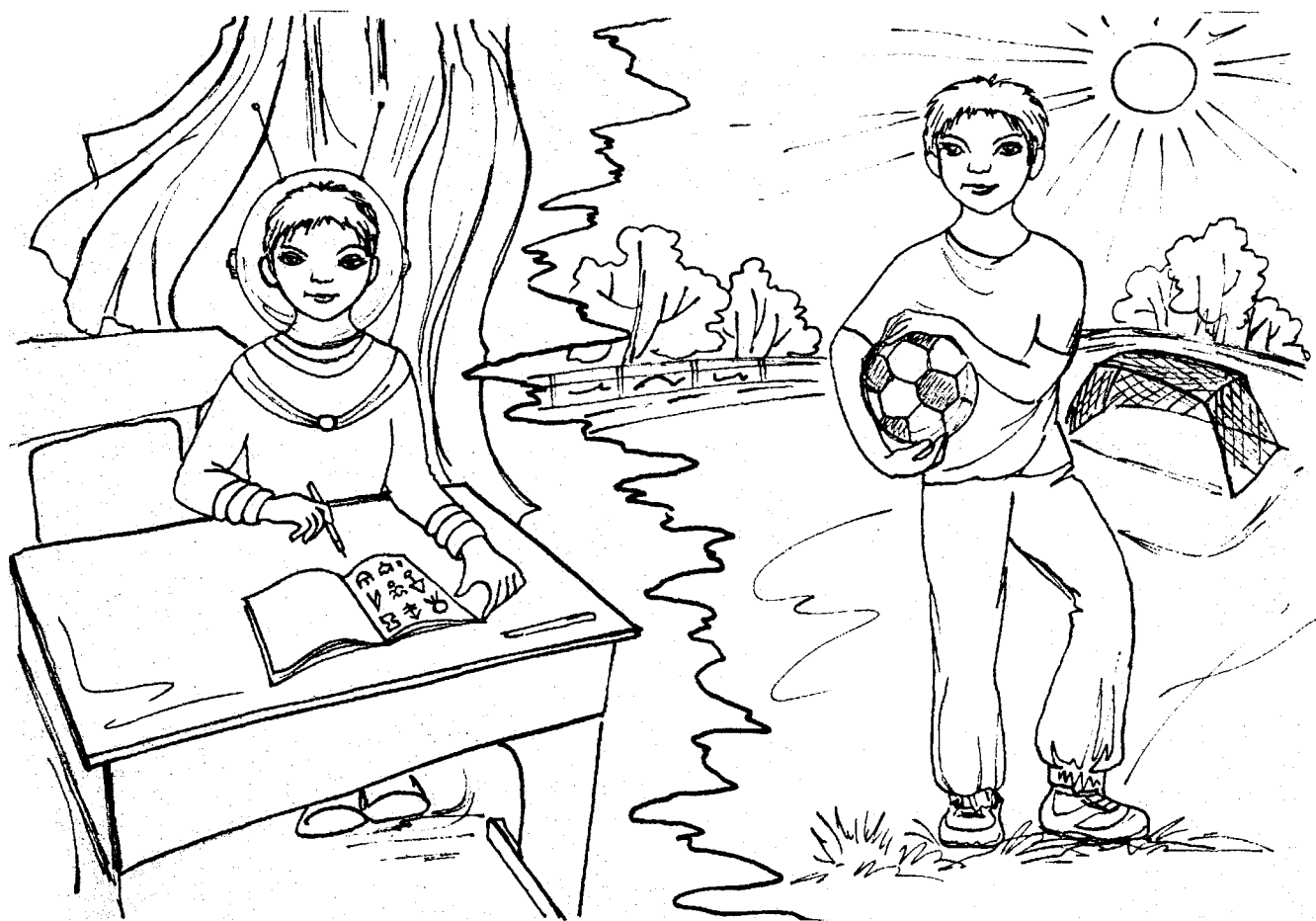
ДРУЗІВ З КОСМОСУ ЖДЕМО

(Майже казка)

Сьогодні чи завтра,
А може ще вчора
Збирав я під грушами
Струшені зорі.

А мо' й не під грушами,
Може й не зорі.
Однак щось збирав я
Не завтра, так вчора.

Коли ж назбирав
цілу торбу того,
Що й сам не второпаю
Навіть чого,

До вас те приніс,
Розбирайте, малята,
А я ще піду отого
дозбирати.
Воно ж, те, усюди,
Куди не поглянеш:
У полі і в лузі,
І в наших бажаннях.

То ж, любі малята,
Ви часу не гайте,
Зі мною разом
Оте диво збирайте.

Оте, що надумалось вам,
Що схотілось, –
Таємне й не зовсім
Іще зрозуміле.

Те, нами назбиране,
Знову засієм.
Бо то ж наші з вами
Улюблені мрії.

Не даймо загинути їм
І пропасти.
Вони ж нас врятують
за це від напастей:
І в прикру годину
Вони нас розважать,
І казочку теплу
складуть ще й розкажуть.

Про хлопчика-мрійника
З першого класу,
Як в морі він плавав

І “кролем” і “брасом”,
Як він переміг

У змаганнях штангістів,
Піднявши вагу,
Кілограмів
десь
двісті...

І в спорті він перший,
І перший в навчанні...
Можливо, й не перший,
Однак не останній.

А він ще літав
І на Марс, і на Місяць,
Бо тут, на Землі,
Йому мало вже місця.

Там, в космосі, справді,
Він друга зустрів,
Такого ж, як сам,
Тільки з інших світів.

Киталиком звався
Новий той друга.
Віталіка вчить він
Паролям і знакам.

Й до класу заходить
Він інколи в гості,
Однак розпізнати його
Нам не просто.

Киталик з Віталіком
Дуже вже схожі.
Учитель і той

Розрізнить їх не може:
Віталик у класі
Неначе сидить,
Щось дума своє
і затято мовчить.

На жодне питання
Не відповіда,
Захворів чи сталась
Якась ще біда.

У зошитах
знаки,
паролі,
нулі.

І, справді, якась
дивина взагалі.
Повірте, в цю ж мить
За вікном теж Віталик
Ганя у футбол...
Ми за ним і помчали.
Коли наздогнали,
Тоді й здогадались,
Що в класі сидів то
Космічний Киталик.

Бо наш, як і ми,
І штурхавсь, і сміявсь,
Що навіть учитель про все
здогадавсь.
Киталик Космічний
чекати не став,
Коли його з класу
учитель попросить. –
Зник швидко, бо швидкість

Космічну він мав,
Однак нам сказав,
щоб чекали у гості
Його і таких же
космічних друзяк.
Ми ж їх і ждемо –
Подадуть лише знак,
Зустрінемо радо,
як давніх знайомих,
Запросим до школи,
у двір і додому.
Разом будем вчитись,
разом будем гратись.
Ну, хто не хотів би
таких друзів мати?!